

NYIRÁN Ferenc

spontán

már rendben van a szívem, te drága – volt, mikor így szólítottál –, bár nem gondolom, hogy aggódnál miattam újabban, ez is elmúlt, mint egy jól szerkesztett fogfájás, lassan, fokozatosan, nem mint az éjszakai beszélgetéseink, mert azoknak egy nap váratlanul vetettél véget, pedig neked is hiányoztak, ezt még bevallottad búcsúzóul, sokáig tartott, míg te is elmúltál bennem, tovább, mint egy fogfájás megszüntetése, azon segít a fogorvos, de téged magamnak kellett rendbe raknom, hiába nyomkodtam fejemben a delete billentyűt, mindegyre feltűntél valahonnan, ráadásul előkeveredett újra ez a szívprobléma, olyannyira, hogy az adjunktus úr meglebegtette előttem a hirtelen halál lehetőségét is, na, végre valami jó hír, gondoltam, végtére ez is egy megoldás, a szívkatéter most a meghitt társ; nem várok látogatókat, téged főleg nem, talán azt sem tudod, mi van velem, mert nem érdekel, ahogy a kórterem ablakpárkányára szórt magokat csipegető madarakat sem – részvét és remény, ezeket a szavakat sikerült száműznöm, s csak jégvirágot olvaszt forró homlokom, lázasan álmodom, s lám, megjelenik a plafonon egy éles, pengevékony apró rés, mint durcás, szép szádon a hallgatás, s újra szétáradsz bennem, mint kórházi ágyon a spontán magömlés.

Készülj

(Agnès Letestu tiszteletére)

Bár lehetséges lebegni tökéletes
testek táncában, miközben lágy
Chopin-futamok szögeznek a
párizsi Opera vörös bársonyához,
és feljönnek elmúlt napjaid, mint
egy Pilinszky-versben, de nem
leled önmagad e forгатag felemelő
katarziséban, s közel a finálé,
számodra ez a Black Pas de Deux
immár danse macabre, hát csak
tántorogj emlékeid szálkás deszkáin
és készülj, mert most jön az
utolsó felvonás.

Négysoros

A kis szobába toppanék,
hol alszik fiam, s apám.
Közöttük asztal s hetven év.
Meg én is vagyok. Talán.